**У пошані до піонерів — лицем до молоді!**

# СВОБОДА SVOBODA



УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 176. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го ВЕРЕСНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 23, 1971 No. 176. VOL. LXXVIII.

## — КОРОТКІ ВІСТКИ —

*Середа, 22 вересня 1971*

### В АМЕРИЦІ

**ЛІТО 1971 РОКУ ПРОМИНУЛО В ЗСА** без більших масових заколотів і заворушень по містах. Однак і цього літа не обійшлось без нападів на поліцію, окремих терористичних замахів, підкладання бомб тощо збоку політичних угруповань, невдоволених „естаблішментом".

**КОМІСІЯ ШЛЯХІВ І МОЖЛИВОСТЕЙ РОЗПОЧАЛА** за зачиненими дверима розглядати економічні пропозиції адміністрації президента Ніксона, які мають активізувати безнес і, одночасно, зменшувати безробіття. Комісія прийшла до висновку, що треба відновити спеціяльні кредити для розбудови підприємств, зокрема на придбання нового обладнання, машинерії тощо.

**КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ЗСА ВІДЧУВАЄ** дуже гостру нестачу молодих священиків. На місце 23 священиків, які в 1970 році померли чи відійшли, прибуло тільки 10 молодих. Вже тепер кількість старших віком священиків значно переважає молодих священослужителів.

**ДО КУБИНСЬКОГО БЕРЕГА ПРИЧАЛИВ** другий великого розміру танкер — судно для перевезення нафти. Його збудовано в СССР, на замовлення Кастра. Дотепер доставлено два танкери, на совєтських доках будується третій.

**ПОЛІЦІЯ НЕ ДОПУСТИЛА ЗАЦІКАВЛЕНИХ** зблизька побачити міністра закордонних справ СССР Андрея Громико і його супровід, коли вони прилетіли до Ню Йорку для участи в Генеральній Асамблеї ОН. Поліція оточила літак, побоюючись антисовєтських демонстрацій. Громико і його супровід швидко всіли в авта й помчали до Глен Ков, де є совєтська садиба.

**СЕНАТОР ВІЛЛІЯМ ПРОКСМАЄР ЗВЕРНУВСЯ** з проханням до президента Ніксона, щоб він не дозволив власникам бензини утримувати далі високу ціну на бензину, встановлену якраз напередодні „замороження" цін. Сенатор В. Проксмаєр сказав, що така висока ціна на бензину лише сприяє інфляції долярa.

**БЕЗРОБІТТЯ В НЮЙОРКСЬКОМУ СТЕЙТІ ЗМЕНШИЛОСЬ** на 0,4 відсотка, але минулого місяця воно швидко зростало. Тепер у всьому стейті є 5,7% безробітних.

### У СВІТІ

**В ПАЛАТІ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПОЧНУТЬСЯ** не тільки офіційні прилюдні дебати на 26-ій Генеральній Асамблеї, але ще жвавіші і ще важливіші — за кулісами, у коридорах і за закритими дверми кімнат Секретаріяту та домівок окремих делеґацій. Державний секретар Вілліям Роджерс заповів свій приїзд до Ню Йорку на кінець цього тижня, щоб перевести низку розмов передусім з совєтським міністром закордонних справ Андреєм Громиком, однаково про міжнародні справи, як ізраїльсько - арабський і пакістансько - індійський конфлікти, як теж про шанси затяжної американсько - совєтської конференції про обмеження атомового зброєння.

**В ІЗРАЇЛІ СВЯТКУВАЛИ** початок 5734-го року урочисто і спокійно, у настрої, який не вказував на реальну загрозу нової війни проти арабів. Єгипет загрозив Ізраїлеві, що коли тільки з будь - якої ізраїльської бази на Синайському півострові, на східньому узбережжі Суезького каналу, буде зроблений випад проти Єгипту, то єгипетські збройні сили „негайно знищать" ту базу.

**МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ПРИНЕСЛА** на своїй першій сторінці широкий коментар - статтю, в якій прославляється минулотижневі наради Брежнєва з західньонімецьким канцлером Віллі Брандтом, як „великий крок в напрямку до миру і безпеки". Брежнєв — пишуть західні коментатори — осягнув від Брандта згоду на переведення европейської конференції безпеки, але — твердять німці — в заміну не дістав від Брежнєва ніякої концесії.

**17-ТИЖНЕВА ПОДОРОЖ ЯПОНСЬКОГО МОНАРХА КОШТУВАТИМЕ** по 35.000 дол. денно. Японський уряд асиґнував на ту подорож 595.000 дол., з чого 184.000 дол. коштують летунські квитки для цісарської пари, 20 високих урядовців і 14 осіб служби, які товаришать монаршій парі. 71.000 дол. призначені на бенкети й прийняття, що ними мікадо Гірогіто і його дружина будуть реванжуватись европейським господарям за їх прийняття, а 90.000 дол. зарезервовано на дарунки на різні добродійні цілі в країнах, що їх будуть відвідувати японські гості.

**ІНДІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ІНДІРА ҐАНДІ ВІДКИНУЛА** суґестію іранського шаха Рези Пахвелі, щоб вона стрінулась безпосередньо з пакістанським президентом Мохаммедом Яхією Шахом для полагодження індійсько - пакістанського конфлікту. Індія твердить, що спершу Пакістан мусить створити в Східньому Пакістані такі умовини, які дозволили б вісьмом мільйонам втікачів, що нахлинули відтіль до Індії, вернутися туди. Але пакістанський президент уважає, що справа реформ і замирення у Східньому Пакістані, в якому пакістанська армія завела була режим кривавого терору проти автономістів - бенґальців, це „внутрішня справа" Пакістану, про яку не можна говорити з закордонними володарями.

## Проф. Мелянія Байлова перевибрана на президента УМІ

Ню Йорк (Т.Б.). — На Загальному З'їзді Учителів Українського Музичного Інституту, що відбувся 19-го вересня в Ню Йорку, перевибрано одноголосно Мелянію Байлову на президента цього Інституту на шкільний рік 1971/72. До управи ввійшли: М. Тарнавська — 1-ий віцепрезидент, Т. Богданська — 2-ий віце-президент і пресовий референт, Р. Венке — секретар, Г. Мирошниченко — скарбник, Г. Клим — педагогічний референт, М. Чапельська — імпрезовий референт, Р. Шуль — видавничий референт, Е. Чапельська — архів, д-р І. Соневицький — інспектор Відділів УМІ. Контрольна Комісія: Б. Перфецький, М. Кривокульська. Товариський Суд: В. Грудин, Я. Лабка, А. Омельський. До Ради Директорів, крім згаданих, ввійшли: О. Залеський, Д. Каранович, Ю. Оранський, Г. Саґата-Поритко, О. Чипак. До помочі президентові і секретареві обрано Яру Кекіш. З'їзд перевів ділові наради і намітив працю на біжучий шкільний рік.

## Сенат продовжив на два роки покликування до військової служби

Вашинґтон. — Після довгих місяців дебат і різних пропозицій Сенат ЗСА схвалив остаточно у вівторок 21 вересня ц. р. законопроєкт про військову службу, продовжуючи обов'язкове покликування до війська на два роки, тобто до червня 1973 року. Був схвалений у Сенаті цей законопроєкт 55 голосами проти 30. Перед тим 61 голосом проти 30, значить на один голос більше, як вимаганих дві третіх голосів. Сенат вирішив припинити дебати над законопроєктом, унеможливлюючи цим дальшу обструкцію проти цього законопроєкту, що її вели деякі наставлені пацифістично сенатори. Після схвалення Сенатом законопроєкт передано для підпису Президентові. В урядових колах вважають, що перші покликування до війська будуть проведені вже протягом найближчих двох тижнів. Кількости молодих людей, що мали б бути покликані, покищо не встановлено. Постанови цього законопроєкту передбачають збільшення платень для військовиків, що мало б початися з 1 жовтня ц. р. і коштуватиме державну скарбницю 2.4 більйона долярів. Пересічна річна платня для рекрутів виноситиме включно з прохарчуванням і житлом від 3 100 дол. до 4 900 дол. У фіскальному 1972 році покличуть до війська щонайбільше 130 000 осіб і в 1973 році 140 000. Про звільнення студентів від військової служби рішатиме Президент. Студенти богословських семінарій будуть звільнені від військової служби з тим, що якщо вони не висвятяться, то їх негайно покличуть до війська. Громадяни чужих держав будуть покликані до війська аж після першого року свого перебування у ЗСА. Якщо вони служили вже в інших арміях, їх обов'язує військова служба у ЗСА.

## Секретні досі документи Пентаґону будуть опубліковані окремим виданням

Вашинґтон. — Адміністрація през. Ніксона передала для диспозиції Конґресу збірку секретних досі, але вже здеклясифікованих документів, що стосуються війни у В'єтнамі. Збірка охоплює 7 800 сторінок машинопису і її опрацював окремий штаб — яких сто осіб — працівників Пентаґону на доручення през. Ніксона і секретаря оборони Мелвіна Р. Лерда. В порівнянні до опублікованої без згоди уряду в червні цього року „Ню Йорк Таймс"-ом й іншими газетами збірки секретних документів упорядкована тепер і приготована до друку збірка документів не включає всіх секретних документів в справі В'єтнамської війни, але є в ній чимало досі цілком невідомих матеріялів, як наприклад вісім листів і каблеграмів комуністичного провідника В'єтнаму Го Чі Міня, в яких він звернувся до американського уряду за допомогою в боротьбі проти французького колоніяльного режиму в 1945-1946 роках. Не опубліковано документів з часу урядування през. Джансона, які стосуються секретних переговорів у справі миру і звільнення полонених. Їх вилучено з огляду на те, що згаданих цілей досі не осягнено. Будуть надруковані ці документи у 12 томах і їх комплет у твердій оправі коштуватиме 60 долярів. Водночас із цим готується видати цю офіційну збірку документів Пентаґону ще приватне американське видавництво Бейкен Пресс у Бостоні і вона вийде в 4 томах і коштуватиме 45 долярів у твердій оправі і 20 долярів брошуровано.

## ОСІННЯ КАМПАНІЯ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ УНСОЮЗУ У ПОВНІЙ ХОДІ

Джерзі Сиі. — Започаткована з днем 10-го вересня ц. р. осіння кампанія УНСоюзу за своє дальше збільшення, з конкретною метою придбати до кінця цього року додаткових 3,000 нових членів, продовжувалася в минулому тижні. В її межах останнього кінця тижня відбувся ряд окружних, організаційних зборів у Вілкс Бері, Скрентоні, Сиракюзах і Вунсакеті. В усіх цих зборах узяли участь представники Головного Уряду УНСоюзу та місцеві обласні організатори. Усі ці збори мали на меті заставити місцеві Відділи, що б вони повністю виконали свою частину праці, яка в результаті має запевнити дальший розвиток та ріст УНСоюзу.

**Володимир Гірняк перейняв опіку над новими Округами**

В суботу, 18-го вересня, відбулися збори округи з осідком у Вілкс Бері, пенсилвенійського стейту. Збори відкрила й ними проводила голова Округи пані О. Малищак. Вітаючи приявних, головного секретаря д-ра Ярослава Падоха та обласного організатора Володимира Гірняка, вона намітила порядок нарад, найважливішою точкою в яких було введення в обов'язки нового опікуна Округи п. Гірняка, якого представив гол. секретар, згадуючи його довгу кар'єру союзового організатора. Володимир Гірняк, за словами промовця, це не тільки колишній головний контролер УНСоюзу, але також найбільше заслужений організатор УНСоюзу в Канаді, яку змірив він своїм автом і своїми ногами вздовж і впоперек впродовж десятиріч своєї піонерської організаційної праці. Ще в минулому році він заклав на далекому Заході того великого краю три нові Відділи. В останньому часі п. Гірнякові призначено постійну опіку, крім давніших округ, також над округою Вілкс Бері та над сусідніми округами з осідком в Скрентоні і Шамокіні. Д-р Падох в дальшому представив загальний стан УНСоюзу, та стан Округи після восьмох місяців цього року. Аналізуючи працю поодиноких Відділів, він накреслив плян праці на останні місяці року для Округи і її Відділів. Він та п. Гірняк перевели короткий вишкільний курс, обговорюючи найважливіші питання в праці союзових організаторів, ілюструючи їх прикладами й випадками з життя. В. Гірняк зібрав досвід своєї організаторської праці в декалог доброго організатора, який подав приявним з широким коментарем. Після доповідей розвинулась дискусія, в якій взяли участь усі приявні, зокрема місцевий громадський діяч, колишній делеґат на конвенції УНСоюзу, мґр Роман Дяків, який подав цінні думки про активізацію місцевого громадського, в цім також союзового, життя.

**Скрентонська Округа наладнує працю**

В неділю, 19-го вересня, відбулися окружні збори скрентонської Округи. Її новий голова Іван Голик, що недавно заступив попереднього голову проф. Миколу Мартинюка, який обтяжений іншими обов'язками не відмовився від дальшого головування в Окрузі, прикладно підготовив збори, відвідавши перед ними свої Відділи, навіть положені оподалік Скрентону. Хоч не всі Відділи вдалося притягнути до участи в зборах і співпраці з Окружним Комітетом, на зборах докладно обговорено наладнання ряду актуальних

(Закінчення на стор. 4-ій)

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ В НЮ ЙОРКУ



На світлині бачимо скляний палац Об'єднаних Націй при 1-ій Евеню і 42-ій вулиці у Ню Йорку та Секретарський будинок Об'єднаних Націй над Іст-Рівером. 21 вересня ц. р. відкрито 26-ту сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, які складаються із 127-ох членських держав.

## РОЗПОЧАЛАСЬ 26-ТА СЕСІЯ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Об'єднані Нації. — У вівторок 21-го версня ц. р. відкрито 26-ту сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, при чому з-посеред 127-их членських держав тільки один Ізраїль був неприявним — з приводу урочистого жидівського свята. Перше засідання було виповнене вибором президента 26-ої сесії, яким став міністер закордонних справ Індонезії д-р Адам Малік, промовами його і його попередника, Еварда Гамбро з Норвеґії, та прийняттям трьох нових членів до Об'єднаних Націй: гімалайської держави Бутан і двох арабських „еміратів" з-над Перської затоки, Бахрайну і Квадару збільшивши число членів Об'єднаних Націй до 130. Всі ті три держави разом мають півтори мільйона мешканців, але вони — завдяки принципові рівности голосів всіх членських держав в ОН — можуть поважно вплинути на вирішення справи прийняття Комуністичного Китаю з його 700 мільйонами мешканців. Новий президент Генеральної Асамблеї Адам Малік підкреслив у своїй вступній промові принцип „універсальности" Об'єднаних Націй, щоб усі держави світу були в ній заступлені, і виразно поручав прийняти Комуністичний Китай та поділені країни — Німеччину, В'єтнам і Корею, „без уваги на їх політичну ідеологію, соціяльно-економічний устрій та правне визнання". Знову ж Евард Гамбро таврував членські держави за їх легковажне ставлення до фінансів Об'єднаних Націй та підкреслив розбіжності між „видатками на зброєння і видатками на мир". 26 сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй потриває до Різдва у грудні цього року. Найголовнішими її справами буде прийняття Комуністичного Китаю і вирішення, чи Вільний Китай має надалі залишитись членом ОН, — вибір нового генерального секретаря ОН та справа замирення в ізраїльсько-арабському конфлікті. Але напевне виринуть і інші справи, які можуть хвилювати міжнародний світ. З уваги на ці справи — приявними на цій сесії будуть напевне міністри закордонних справ усіх членських держав та деякі голови урядів. Головою американської делеґації є державний секретар Вілліям Роджерс.

## Японія підписала резолюцію ЗСА про репрезентацію Китаю в ОН

Об'єднані Нації. — Японський прем'єр Ейсаку Сато заявив у радіо-телевізійній промові, що японський уряд після довгих і всебічних нарад рішив приєднатися до спонзорів американської резолюції, яка поручає прийняти Комуністичний Китай до Об'єднаних Націй і признати йому постійне місце в Раді Безпеки, але одночасно зберегти членство в Об'єднаних Націях Вільного Китаю з його осідком на Тайвані (Формозі). З уваги на повагу і значення, що їх мають в тихоокеанському обширі та всьому міжнародному світі Японія і Австралія, що також підписала американську резолюцію, значно зросли шанси її успіху в голосуванні на Генеральній Асамблеї. Дотепер 10 держав підписали ту американську резолюцію. У зв'язку з справою Китаю на денному порядку теперішньої сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй — перед будинком Об'єднаних Націй відбулися 21 вересня дві бурхливі демонстрації — прихильників Комуністичного Китаю та прихильників Вільного Китаю. Демонстрація вільних китайців була куди численніша, нараховувала за твердженням поліції 3.000 осіб, та за твердженням вільних китайців — 10.000 осіб, а демонстранція китайських комуністів і їх прихильників 600 до 800 осіб. У комуністичній демонстрації було багато муринів і порторіканців. Поліція не допустила до зудару між взаємоворожими демонстрантами. Арештовано двох молодих китайців, з яких один був озброєний.

## У Чикаґо вся громада відзначить другу річницю Архиєпископського Синоду

Чикаґо (Н. Н.) — На найширшій основі представників усіх українських католицьких парафій та багатьох громадських організацій створився в Чикаґо Діловий Комітет для відзначення другої річниці Архиєпископського Синоду Помісної Української Католицької Церкви. Відзначення відбудеться в неділю, 3-го жовтня, і почнеться Богослуженням в намірені помісности і патріярхату, що будуть відслужені в українських католицьких церквах Чикаґо й околиці. Після обіду о 5-ій год. відбудуться святочні збори в авдиторії Школи Шопена, на яких виступить з промовою д-р Богдан Олесницький з Нюарку, а також місцеві промовці та мистецькі сили.

При цій нагоді організується „Бенкет, який не відбудеться" на пошану Блаженнішого Кир Йосифа Сліпого. Учасники цього „бенкету" закуплять квитки вступу по 10 дол. та візьмуть участь у церковній і громадській частині відзначення другої річниці Синоду. Організатори сподіваються близько однієї тисячі учасників невідбутого бенкету, увесь прибуток з якого буде висланий Верховному Архиєпископов на розбудову установ та викінчення проєктів в Римі.

Діловий Комітет очолила Любослава Шандра, голова Окружної Ради Союзу Українок Америки; заступниками голови є Омелян Плешкевич, директор „Самопомочі" та редактор Михайло Панасюк, а секретарем ред. Микола Денисюк. Членами Комітету, з відповідним розподілом функцій, стали понад 15 представників усіх шести українських католицьких парафій та важливіших громадських організацій.

Відзначення другої річниці IV Архиєпископського Синоду відбувається як Свято Помісної Української Католицької Церкви в Чикаґо за почином і під протекторатом Координаційного Комітету українських громадських організацій Америки і Канади за здійснення патріярхату УКЦеркви.

## Ню Йорк підготовляється до відзначення 100-річчя Лесі Українки

Ню Йорк (С. Чума). — Ще в червні ц. р. заходами Комітету Об'єднаних Американсько - Українських Організацій міста Ню Йорку Відділ Українського Конґресового Комітету створено Метрополітальний Ювілейний Комітет для відзначення 100-річчя з дня народження Лесі Українки. До Президії Комітету ввійшли: Р. Гуглевич — голова, І. Базарко, К. Пелешок, І. Рожанковська, Д. Степаняк — заступники голови; М. Калина, М. Хмельовська і Р. Полчій — секретарки.

Крім того створено поодинокі комісії, що їх очолили: Мистецьку - Програмову — Л. Крушельницька, Організаційно - Пропаґандивну — С. Чума, Фінансово-Господарську — М. Салдан, Комісію для видання пропам'ятної книги — М. Савчак, Порядкову — І. Куровицька і Продажу відзнак — О. Гентиш.

Свято відзначення 100-річчя Л. Українки відбудеться 20 листопада о год. 7-ій вечора і 21 листопада о 4-ій год. вечора. Відкриє його голова Окружної Ради СУА Ню Йорку мґр І. Рожанковська. Доповідатиме П. Андрієнко-Данчук. Мистецьку програму з творів Лесі Українки виконає Студія Мистецького Слова під керівництвом Лідії Крушельницької; музичне оформлення проф. І. Соневицький; сценічне оформлення і костюми М. Шуст, світло — І. Клюфас.

Свято відбудеться в театральній залі з наймодернішим улаштуванням в Технологічнім Фешен Інституті ч. 227 Захід 27-ма вул. (Не мішати з Фешен Інститутом на 24-ій вул.).

Всі організації, установи і підприємства, які бажають подати свої оголошення до пропам'ятної книги, мають надіслати їх не пізніше як 30 вересня на адресу: Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій, 142 Друга Аве., Ню Йорк, Н. И., 10003.

## Українці Нюарку-Ірвінґтону і околиці вшанують пам'ятні Роковини

Нюарк (О. Т.) — Українці Нюарку - Ірвінґтону і околиці величаво вшанують 45-ліття смерти сл. пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри та 50-ліття геройської смерти 359 вояків Армії Української Народної Республіки під Базаром. Цю велику національну імпрезу, що відбудеться 21-го листопада ц. р., в залі Ірвінґтонської середньої школи, підготовляє окремий Громадський Комітет, зложений із представників понад двох десятків національних організацій і його очолює сот. Юрій Кононів. В програмі свята візьмуть участь запрошені визначні українські громадяни, військовики, групи молодечих організацій і найкращі мистецькі сили. В українських церквах усіх віровизнань відбудуться молитви і панахиди за душі покійних Героїв України. До численної участи в цих великих святкуваннях Громадський Комітет запрошує все українське громадянство і зокрема членство молодечих організацій, щоб таким чином віддати поклін леґендарним борцям, які віддали своє життя за найбільші наші ідеали — за Українську Самостійну Державу.

## Українці готуються „привітати" Косиґіна в Канаді

Торонто. — Канадійські власті повідомили про прибуття до Канади совєтського прем'єра Алексея Косиґіна, який має об'їздити Канаду „з дружньою візитою", взаміну за візиту прем'єра Трюдо. Косиґін мав би прибути до Оттави 18 жовтня, а потім впродовж тижня роз'їздити по по країні, за не розголошеним календарцем. „Вільний Світ" з 13-го вересня повідомив, що „в Торонто відбудуться вкротці наради представників поневолених комунізмом і московським імперіялізмом націй, а метою нарад є координація спільних демострацiйних акцій в часі приїзду А. Косиґіна до Оттави". Шляхом демонстрацій українці та представники інших поневолених народів пригадають світові про імперіялізм Москви, комуністичну загрозу і сучасні злочини Кремлю супроти українського народу і його культурних діячів, між ними Валентина Мороза, який далі карається у червоному кацеті — сказано в повідомленні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

## Політизація

На засіданні Екзекутиви Українського Конґресового Комітету 10 вересня ц. р. проф. Лев Добрянський радив перевести „політизацію" українського життя в Америці, всіх його зусиль і починів. Значить, щоб усі дії американських українців були націлені на добро української визвольної справи і щоб їх можна було використовувати на американському терені для добра тієї справи.

Це стосується великих і малих речей. Наприклад, інший промовець на тому засіданні Екзекутиви УКК таврував малу приявність українців на демонстрації у користь в'язненого Валентина Мороза та інших в'язнів совєтського режиму у противенстві до масової участи наших людей на будь-якому розреклямованому пікніку. Очевидно, що така демонстрація повинна бути масовою, повинна бодай в частинці відповідати тій акції, яку переводять американські жиди у користь своїх земляків в СССР. Але й пікнік міг би теж служити рідній справі, коли б його для неї відповідно використати. Родинні свята теж можна використати для української справи, коли б відновити добрий звичай збірок на українські цілі, як це робили давні, бідніші за нас, іміґранти. Ось раз-у-раз відбуваються весілля з участю, буває, кількасот осіб: 5 долярів від кожного учасника такої родинної імпрези не робили б різниці в його видатках, що їх мав у зв'язку з нею, але це напевно причинилося б власне до тієї корисної „політизації" нашого життя.

Політизація потрібна американсько - українському життю, щоб змінити той шаблЬон, в якому воно потопає. Вона потрібна, щоб активізувати наше життя, щоб наші задуми й почини були більш конструктивні, більш скоординовані, щоб наше мислення стосувалось не тільки нинішнього дня, але й майбутности нашої громади та майбутности України. Політизація потрібна, щоб зросло зацікавлення життям та відносинами в окупованій Україні і зросло зацікавлення проблематикою і Державного Центру УНР за кордоном, і Секретаріяту СКВУ, і Тижнем Поневолених Націй, і українськими студіями в Гарварді, і законопроєктом про Осередки Етнічних Студій, і багатьма іншими справами, які варті нашого зацікавлення — для добра української справи.

Гасло політизації позитивне, воно спонукує до призадуми і до акції. Тоді, коли в усьому світі на наших очах переводяться величезні зміни, то й наше американсько-українське життя повинно вступити на нові рейки. Власне це й поручає гасло політизації.

## „Соціялістична інтеґрація"

У Східній Німеччині, в окупованому Ляйпціґу закінчився Міжнародний осінній ярмарок 1971. Хоча та виставка була міжнародною, в ній взяли участь тільки 54 країни, а з 88 країн там були спостерігачі. Головне місце там займав СССР. Дивлячись на совєтські експонати, можна було б подумати, що в СССР найвищий у світі рівень життя, хоча насправді є він одним із найнижчих, зокрема найнижчим з усіх европейських країн.

Ляйпцізька виставка, однак, мала на меті показувати не життьовий рівень населення різних країн і не промислову потужність, а щось інше і — нове. Ішлося про так звану соціялістичну інтеґрацію, яку мали виявляти виставлені експонати, діяграми, фотознімки. Відколи генеральний секретар ЦК КПСС Л. Брежнєв почав робити натиск на економічну інтеґрацію країн комуністичного бльоку, відтоді комуністична преса тільки й пише на цю тему, а в Ляйпціґу намагались показати таку „інтеґрацію" в дії.

„Інтеґрація" слово латинське, означає воно об'єднування в одно ціле окремих частин. Але „соціялістична інтеґрація" виливається в щось інакше: там пляново інтеґрують господарство СССР та країн - сателітів так, щоб новочасна Московська імперія СССР могла все докладніше контролювати і могла мати з усього прибутки.

„Комсомольская Правда" з 14 вересня в статті „Пульс інтеґрації", наприклад, повідомляла, що „шість країн соціялістичної співдружности братимуть участь у будуванні потужного целюльозного комбінату в Сибіру", що „підприємства Болгарії, Угорщини і Польщі постачають частини для совєтських автомобілів „Жиґулі" або що „ЧССР і Німецька Демократична Республіка почали прокладати новий провід міжнародного нафтопроводу „Дружба", щоб більше імпортувати совєтської нафти до ГДР, Польщі, ЧССР, Угорщини".

Від такої „соціялістичної інтеґрації" відмовились Югославія і Альбанія, відмовляється і Румунія. Така інтеґрація на ділі означає експлуатацію Москвою інших країн і цементування Московської імперії в Европі.

В. Ткач

## ЗУСТРІЧ БРАНДТА І БРЕЖНЄВА

З політичних сенсацій на европейському континенті найбільшою під цю пору є безумовно подорож шефа соціялістично - ліберального уряду Західньої Німеччини Брандта до СССР. Вона відбулася в досить незвичайних обставинах. Їздив Віллі Брандт не до Москви, а в Крим, де в курортній місцевості Ореанда між 16 і 18 вересня мав розмови не з відповідним його становищу совєтським прем'єром Косиґіним, а з шефом комуністичної партії СССР і фактичним диктатором Брежнєвим. Їздив всупереч приписам т. зв. дипломатичного протоколу, згідно з яким кожні відвідини шефа уряду до якоїсь країни мусять бути ревізитовані шефом уряду цієї країни. Тим часом Брандт уже вдруге їздив до СССР, перед ним був там колишній німецький шеф уряду Аденауер, але ще ні разу совєтський прем'єр не був у Бонні. І якщо до цього додати, що подорож Брандта відбулася з ініціятиви совєтів, то не дивно, що деякі опозиційні до уряду Брандта західньонімецькі часописи іронічно твердять, що Брандта покликано для того, щоб він „склав рапорт" своїм совєтським господарям.

Та ще цікавішою є та обставина, що подорож відбулася незабаром після укладення т. зв. Берлінської догоди поміж 4-ми державами-переможцями у другій світовій війні: ЗСА, Англією, Францією і СССР. Дехто вважає цю догоду за велику перемогу східньої політики уряду Брандта. Бож, як відомо, цей уряд узалежнив від догоди в справі Берліну ратифікацію підписаних ним договорів з Москвою і Варшавою. Отже, ця догода відкриває дорогу до дальшого зближення між Бонном і Москвою. Дехто твердить, що тепер Бонн мусить „платити" Москві за Берлінську догоду, тобто йти на руку тим бажанням, що їх має совєтська політика в Европі.

Але що, насправді, позитивного для Західньої Німеччини дала догода в справі Берліну? Вона визнала право Західнього Берліну мати культурні і господарські зносини із Західньою Німеччиною, яка в свою чергу має право затримати в Берліні деякі свої установи. Вона ґарантує вільний доступ до Західнього Берліну. В перспективі Західня Німеччина одержить, мабуть, право „репрезентувати" західньоберлінських мешканців перед зовнішнім світом, а тому нібито відпадає колишня совєтська теза про те, що Західній Берлін це своєрідна „третя" німецька держава. Але всі ці „здобутки" фактично існували й до цього часу під протекцією трьох західніх держав: ЗСА, Англії і Франції. Натомість є інші справи, які явно свідчать про те, що Москва здобула далеко більше довкола справи Берліну, ніж дала концесій.

Совєтська пропаґанда з притиском підкреслює, що Берлінська догода являє собою фактичне визнання комуністичної німецької держави ЗСА, Англією і Францією. І ця догода віддала такі справи, як присутність західньонімецьких установ в Берліні або доступ до нього, в руки уряду комуністичної Німеччини. Великим розчаруванням для уряду Брандта був той факт, що вже після укладення Берлінської догоди його представники натрапили на великі труднощі в розмовах із своїми контрагентами із Східньої Німеччини. А лише в цих розмовах малося б дійти до конкретно - практичних результатів щодо загальних домовлень 4-ох держав - переможців у справі Берліну.

Чи Брандт їздив до совєтського диктатора, щоб поскаржитися йому на „неслухняних" східньонімецьких комуністів? Очевидно, він мав для цього нагоду в своїх розмовах у Криму. Але теми для розмов вибирали совєтські господарі, а не німецькі гості. Ціла подорож була великою несподіванкою, мабуть, н а с а м перед для самого Брандта, який прийняв совєтське „запрошення", не узгіднивши цієї справи наперед із своїми західніми союзниками: ЗСА й іншими державами НАТО.

Про теми размов у Криму писала наперед не тільки західня, але й совєтська преса. Вони такі: Европейська Конференція Безпеки, „взаємна" редукція військ в Европі, прийняття до Об'єднаних Націй „обох німецьких держав". Повторюючи те, про що вже не раз писав автор цієї статті на сторінках „Свободи", конференція безпеки — це підтвердження Заходом нинішнього „статусу кво" в Европі, себто остаточне визнання совєтських „сфер впливу", „взаємна" редукція військ — це знесення американської „присутности" в Европі; прийняття до Об'єднаних Націй комуністичної німецької держави — це визнання всім світом цієї держави, визнання найдалі на захід посуненого й найбільш надійного бастіону СССР.

Отже, не дивно, що подорож Брандта викликала занепокоєння і навіть несмак не тільки серед внутрішньо-німецької опозиції до його політики, але й серед політичних кіл деяких західніх держав. Це відчувається особливо у Франції, де газети знову почали писати про „Рапалльо", себто про біля-теральну всебічну німецько-російську співпрацю. Виникають побоювання, що Західня Німеччина не витримає своєї ролі „посередника" поміж Заходом та Сходом і почне мимоволі підпадати під чимраз більший вплив совєтської політики. Чи в цьому напрямку піде майбутній розвиток міжнародної ситуації? Є дані гадати, що Західня Німеччина — принаймні до того часу, поки в ній владу матиме уряд Брандта — далі провадитиме свою східню політику з метою досягнути якнай-

(Закінчення на стор. 4-ій)

о. Віталій Коваленко

## ДО ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ УАПЦ

14-17-го жовтня ми будемо відзначати 50-річчя Української Автокефальної Православної Церкви на Ювілейному Соборі в Філядельфії. Перед цим святом бодай коротко зупинимось на історичних датах постання нашої Церкви, Церкви Українського Народу.

Від 988 року, коли український нарід за князювання Володимира Великого прийняв християнську віру з Візантії, наша Церква була вільною і незалежною. Духівництво було національно свідоме та високоосвічене. Пастирі були не тільки духовними, а й національними провідниками. Вільний і незалежний стан нашої Церкви тривав аж до 1686 року.

Коли ж історичні події довели до Переяславської угоди 1654 р., московські володарі цю угоду порушили і почали пляново поневолювати Україну, насаджуючи скрізь свою владу, а все що українське винищували. На перешкоді їм стояла Українська Православна Церква, яка все ще була незалежною і в народі викристалізовувала національну свідомість. Тоді наша Церква була в безпосередньому єднанні з царгородським патріярхом.

У 1453 році Царгород-Візантія був завойований турками, і Москва використала великого везира, давши йому в подарунок 120 соболиних шкурок та 300 червінців, а той „владою йому даною" примусив Патріярха Діонісія ІУ передати нашу Церкву Москві. Це було явною „симонією", річчю неправною. І так наша Церква в 1686 р. втратила свою незалежність.

Відтоді почалась нагінка на Українську Православну Церкву. Все найдостойніше з Української Церкви урядово переводилось на Сибір, на заслання: єпископи, священики, диякони, навіть співаки. Позбавляли наш нарід рідних пастирів, а накидали йому наймитів, царських сатрапів, провідною ідеєю яких було якнайкраще догоджати „властьимущим". Покоління за поколінням сходило в могилу, і п р и з абувалась давня утіха від церковних співів, від читання, від благовісництва, від Богослужения, від активної діяльности в братствах, духовних школах, читальнях. Не чути було з амвону рідного слова. Забувались звичаї церковні стародавні, і Церква в Україні стала знаряддям поневолення, визиску та безоглядного московщення.

Так було аж до 1917-го року. Та ось вибухла революція. „Русь святая", „народ богоносець", не вагаючись, змив ненависне самодержавство, змив і його церковну ієрархію. Та нові „властьимущі" принесли ще більше гоніння нашій Українській Православній Церкві. Величні храми, що коштували народові дуже дорого, перестали існувати. Частково знищили їх, а більше осквернили. Народ здебільшого був перейнятий революційними подіями, але не всі забули славні традиції нашої рідної Православної Церкви.

І от уже 1919 року в Києві зібралась перша Всеукраїнська Церковна Рада, що на той час об'єднувала чотири парафії, де священиками були українці, що в їх душах ще не погас вогонь віри в святі Христові Заповіти і що прагнули відродити свою Рідну Церкву, позбувшись московського намулу. У московського патріярха вже не було жандармів, і тому „князі" почували себе не твердо, але те, що виходило від українців, вони рішуче відкидали. І ні в якому разі не погоджувались на висвяту двох єпископів - українців.

Через воєнні обставини не можна було Всеукраїнській Церковній Раді пов'язатися з царгородським патріярхом і навіть з грузинським екзархом. Отож, треба було шукати іншого шляху. Знайшлись відважні мужі, які піднесли могутній голос, щоб рятувати батьківські звичаї та уклад церковний. І Україна відгукнулась, не зважаючи ні на які труднощі того жахливого часу.

Представники українського віруючого народу зібралися в серці України, в Києві, на Першій Всеукраїнський Церковний Собор духівництва та мирян, і, коли московські єпископи відмовились висвятити для нашої Церкви двох найдостойніших наших священиків на єпископів, Собор, після триденного посту, горливої молитви та всебічного й детального обговорення, ухвалив виконати висвяту за прикладом-практикою Первоапостольської Церкви, як це практикувалось у перші віки християнства в славній Александрійській Церкві. Зроблено це 10-23 жовтня 1921 р., в незабутній для Української Автокефальної Православної Церкви і всього українського народу день, в предковічній святині нашій — Софійському соборі.

Сповнились українські побожні серця радістю духовною, бо знову відродилась на догматичних засадах рідна Христова Церква. На чолі її став новітній Апостол Правди, Митрополит Василь Липківський. До нього, мов до батька, зліталися сини орли — рідний Єпископат: палкий ревнитель Церкви Христової Олександер Ярещенко, прямий і одвертий оборонець рідної Церкви Степан Орлик, святоцців надхненник Иосип Оксіюк й подвижник і аскет Микола Борецький, визначний полеміст та апологет, який з кожного диспуту, як зі старим „тихонівським" (назва від імени московського патріярха) духівництвом, так і з безбожниками виходив переможцем — блаженної пам'яті митрополит Іван Теодорович, золотоустий Мусій Чехівський та інші, які понесли від свого батька слово і славу УАПЦ в старий і новий світ.

З великою люттю зустріли відродження УАПЦ московські „просвітителі", почали цей великий акт оскверняти своїми брудними вимислами. Та Господь, бачачи чистi серця вірних нашої Церкви, благословив їх своєю благодаттю. Швидко після Собору по всій Україні постали тисячі церков, у яких лунало Слово Боже рідною мовою. Митрополит Василь разом із своїми синами збуджував національну свідомість народу.

Не могли не помітити цього релігійно - національного зрушення „властьимущі", як і „московські просвітителі", вороги всього релігійно - українського, і на нашу Церкву, її ієрархію та мирян почалась страшна нагінка. Церкви замикали, духівництво нищили, мирян заарештовували, засилали, нелюдським, жорстоким способом мучили й катували. За що? За те, що вони віддано служили Богові та рідному, в ярмо закутому, українському народові.

Так почалося з 1926 року. На кінець 1936 року з 34 єпископів нікого, крім бл. п. митрополита Івана, не залишилось. Прийнявши терновий вінець, всі вони зазнали мученичої смерти. Разом з ними загинули тисячі священиків та сотні тисяч мирян.

Не стало їх, славних і відважних борців за Українську Церкву, але у вільному світі вона живе, розвивається і з нею рахуються, бо Вона невмируща, як і невмирущий український нарід.

У день п'ятдесятиріччя УАПЦ схилімо свої чола перед світлою пам'яттю незабутніх борців за Рідну Церкву і помолімось за вічний спокій їхніх блаженних душ. Жертви, що вони принесли за нашу Церкву, в українському народі не забудуться ніколи. Життя і праця страстотерпців за Українську Церкву назавжди будуть для наступних поколінь яскравим прикладом, як треба боронити свою прадідівську віру і Рідну Церкву. Це про них писав бл. п. митрополит Іван:

Так, Їх нема,
Це знаємо ми... Замість
Рідної Церкви Христа
На Україні — пустка
мовчазна,
бо Їх нема... Отче Вічний,
жертву прийми,
Далі нас веди, дай нам нові
дні - погідніі, а Їх душі
в Своїх чертогах осели та
Святу УАПЦ від ворогів
і супостатів охорони!

## ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

### ЩЕ ПРО „ФАТАЛЬНІ ЗАКОНОМІРНОСТІ"

У Вашому цінному часописі ч. 160 з 31 серпня цього року була надрукована стаття п. В. Гірчака „Фатальні закономірності". Добре, що принаймні одиниці бачать і усвідомлюють небезпеку, в якій ми опинилися, втікши від наших „визволителів".

Асиміляція — це повільна смерть, і її відчувають лише найбільш національно свідомі одиниці. Жертви напевно не відчувають душевного болю. Але винуватити лише жертви не досить. Відповідальність за це падає на всіх нас, а особливо на наші громадські та політичні установи.

Перегляньте нашу пресу, в якій реєструється життя еміграції, і знайдете там таку термінологію як „американські українці", „американці українського походження" і інші нісенітниці. Цю термінологію вживають наші провідні люди і тим нібито леґалізують наш стан. Чи ж можна дивуватися тим одиницям, які, ступивши на американську землю чи прийнявши громадянство, погодились з фактом, що вони вже американці. Про їхніх тут роджених дітей немає що й казати.

Всі ми маємо відповідальність за втрату кожної одиниці, але неспівмірно більша відповідальність тих, хто очолює чи претендує на провід у наших громадських і політичних установах. Також церкви несуть відповідальність в цій ділянці нашого „бути чи не бути".

Термінологія у відношенні нас самих мусить бути ясна і недвозначна. Ми є українці і наші діти є українці без огляду на те, де ми перебуваємо. Якщо хтось сумнівається в цьому, тоді треба йому допомогти у вияснені, віднайденні і закріпленні свого і нашого „я".

Іван Лозовий
Ню Йорк

### АКТУАЛЬНА СПРАВА

Редакційна стаття „Голоси, що заслуговують на увагу", звернула увагу на дуже актуальну справу, а саме: яке мало б бути завдання української Церкви в теперішні часи. Дуже правильно сказано, що, крім молитви, повинна бути ще суспільна опіка.

Це — здоровий висновок, зроблений на підставі дійсности, хоч, на жаль, трохи запізнений. За останніх двадцять років побудовано багато церков, а скільки побудовано домів для молоді або для старших громадян? А де літні церковні табори для дітей, в яких вони, крім відпочинку, мали б нагоду пізнавати історію української Церкви? Хто займається дітьми, що не належать до українських молодечих організацій?

За недостачу священиків не можна обвинувачувати мирян, як часто можна почути в нашій церкві, а в цьому треба винуватити церковний провід, що не має зв'язку з народом. Молодь не має зв'язку з церквою, крім хрищення і вінчання.

Нам конечно потрібна зміна думання в проводі Церкви. Найвищий час, щоб церковний провід усвідомив, що ми не живемо в добі „попа і хлопа", що часи змінились і співпраця Церкви з мирянами є конечно потрібною для дальшого існування української Церкви.

Василь Сосяк
Форест Гіллс, Н. Й.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ҐАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

Р. Крупський

## МОСКВА ВІДПОВІДАЄ ЖИДАМ

(2)

„Як і всі інші соціяльні явища, жидівська проблема перейшла значні зміни в різних історичних періодах. Передусім можемо вказати на дві протилежні тенденції в розвитку жидівського поселення: тенденція в напрямку ізоляції і тенденція до злиття з національною більшістю даної країни. Цих два напрямки завжди були активними як в часах середньовіччя, так і в модерних часах.

„Напрямок в сторону органічної асиміляції з життям даної країни знайшов свій вияв передусім в сфері культури. Результатом цього було цілковите злиття з панівною національністю.

„Напрямок в сторону ізоляції постав під впливом примусових зовнішніх чинників (наприклад, поселення в ґетто), дискримінаційних заходів, а також прагнення консервативних жидівських кругів до самоізоляції, базованої на концепті „виключности вибраного Богом народу". Це та консервативна тенденція, яку сіонізм ужив як базу для „розв'язання" жидівського питання. Напрямок в сторону ізоляції та відокремлення жидів в обставини, в яких переважали брак права, дискримінація та ріст антисемітизму.

„Напрямок в сторону асиміляції творився там, де були кращі умовини і де був вільний рівень еманципації і менше антисемітизму".

Під підзаголовком „Джерела кляс" проф. Браґінський пише:

„В додатку до претенсій на „вийнятковість характеру жидів" та месіянізм сіоністи висунули ще іншу, третю тезу, до якої Ленін поставився як до „вигадки сіоністів". Це теза про „сталий антисемітизм", який нібито є спільним для всіх народів і який може бути приглушеним лише тоді, коли жиди осядуть у своїй власній державі.

„Нічого іншого не збільшує впливу сіонізму так, як антисемітизм, і хоч цих два напрямки назовні виглядають діяметрально протилежними, на ділі вони мають багато спільного як в основному засновку, так і в характері. Обидва замість клясового підходу до жидівського питання підставляють расизм, який визнає жидівський нарід як „вийнятковий" національність і „вибраний нарід".

„Антисеміти роблять це в цілком неґативному сенсі, але разом з сіоністами виступають за переселення жидів з країн, в яких вони живуть. Обидва виявляють національний шовінізм, ідеологію і психологію. Антисеміти готові визнати всіх жидів за сіоністів, а сіоністи готові визнати всіх не-жидів за антисемітів.

„Антисемітизм є історичним явищем і тому минущим. Соціялістична спільнота рубає його коріння усуненням умов для його існування.

„Реакційні риси сіонізму заманіфестували себе з особливою виразністю в умовинах боротьби між противними системами — капіталізмом і соціялізмом. Верхівка жидівської буржуазії в більшості репрезентується індустріялістами, комерсантами і банкірами, близько пов'язаними з інтернаціональним капіталом (так, як Ротшильд та інші фінансисти, патрони сіонізму). Нині сіонізм менше заінтересований „жидівським питанням", як монопольним капіталом ЗСА (монополісти жидівського походження є органічною частиною його, не якоюсь фракцією чи „спеціяльним" крилом). У роках 1948-1969 західні монополісти позичили Ізраїлеві 8 мільярдів долярів, а дальші фінансові інвескції в періоді 1967-1975 років мають досягти 9 мільярдів долярів. Сіонізм став осередком ідей расизму і антикомунізму.

„Під маскою турботи про „жидівське питання" сіонізм протиставиться ростові соціялістичної спільноти, особливо через поширювання фальшивих відомостей про „становище жидів" в Совєтському Союзі та інших соціялістичних країнах. Це завдання виконує Світова Сіоністична Організація, центри якої знаходяться в ЗСА та Ізраїлі, а також Світовий Жидівський Конґрес. Вони мають свої відділи в багатьох країнах. Через сіоністичні аґенції, світову буржуазну пресу капіталісти жидівського походження роблять усе, щоб підсилювати антисовєтську гістерію. Причина антисовєтизму — клясова ненависть до першої в світі соціялістичної держави, яка своєю історією доказала, що жидівське питання може бути радикально усунене з порядку денного не в сіоністичний спосіб, а на базі, яку забезпечує переможний соціялізм".

У наступному підрозділі статті п. н. „Жиди в Совєтському Союзі" автор доказує", як то уряд СССР, наслідуючи політику Леніна, „успішно розв'язав" національне питання, в тому числі жидівське. Тепер жиди в Совєтському Союзі, пише він, займають високі пости в кожній галузі державного життя. Вони мають можливість плекати свою культуру, і ніхто не робить на них натиску в напрямі асиміляції. Очевидно, живучи в поодиноких совєтських республіках, вони можуть приймати російську, українську, білоруську чи грузинську мови і одружуватись з представниками різних народів, але не під тиском, а з доброї волі.

Зрозуміло, що це очевидна брехня, бо як в Україні, так і в інших совєтських „республіках" російська мова є урядовою і її мусять знати та нею послуговуватись всі українці. З цієї причини ніхто з інших меншостей в Україні не стане вивчати мову, яка не є в публічному вжитку.

Автор замовчує фкт, що в цілому Совєтському Союзі панівною є російська мова, яка витискує мови всіх неросійських народів. Ось чому багато чужинців, відвідуючи Україну, вважають її за Росію.

В останньому розділі статті п. н. „Політика Тель Авіву" автор критикує політику Ізраїлю супроти арабів на території, захопленій в шестиденній війні 1967 року. Він пише, що Тель Авів під впливом сіоністів стосує політику, подібну до політики німецьких нацистів, що вигубили стільки жидів.

Багато хитріше від цієї статті в „Спутніку" спрепарована стаття в журналі „Совєт Лайф" п. н. „Як живуть жиди в Совєтському Союзі". У примітці до статті сказано, що багато читачів запитують редакцію журналу про життя жидів в Совєтському Союзі, і тому кореспондент цього журналу Соломон Рабінович зібрав ті питання і звернувся з ними до „кількох" совєтських громадян жидівського походження. Під фотосвітлиною кожного з цих громадян поставлено коротке питання, а під ним відповідь. Стаття займає 6 сторінок.

Генерал Давид Драгунський відповідає на питання „Яку ролю відіграють жиди в повітряних силах Совєтського Союзу?" — Його відповідь дуже імпонуюча: він називає цілий ряд імен жидів, що займають в совєтському летунстві високі пости.

Ріва Вішнікіна, голова Виконавчого Комітету Жидівського Автономного Району, дає відповідь на питання: „Чому немає жидівських шкіл в Совєтському Союзі?" Вона „вияснює", що їх позамикали на бажання жидівських матерів, які не хочуть, щоб їхні діти різнилися від оточення. Це виглядає парадоксально, каже Вішнікіна, але це факт. Ті, що бажають вивчати жидівську мову, можуть робити це вдома, на курсах та з допомогою журналу „Совєтіш Геймлянд".

(Далі буде).

## ВІДОЗВА

**КООРДИНАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ**

**Канади й ЗСА за здійснення патріярхату Української Католицької Церкви**

УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ!

Наближається друга річниця IV-го Архиєпископського Синоду, тієї видатної події в житті Української Католицької Церкви, що відбулася від 29 вересня до 4 жовтня 1969 року і поклала підвалини її відродженню та єдності. Два останні роки життя нашої Церкви були виповнені твердими змаганнями за здійснення патріяршого устрою та ствердження помісности Української Католицької Церкви. Осягли ми в цих змаганнях успіхи, але й зазнали очевидних ударів з боку багатьох противників нашої Церкви й народу.

Проте, жива й повноцінна вітка Вселенської Церкви — Помісна Українська Католицька Церква, надхнена Святим Духом та заповітами славних її подвижників у минулому й сучасному, далі змагатиме до осягнення своїх історичних прав. Вірячи в Боже керування усіма справами та сполягаючи на свої духові і людські сили, мусимо далі невхильно прямувати до наміченої мети, визначеної в постановах IV Архиєпископського Синоду.

Неділя 3 жовтня цього року, подібно як і минулого року, має стати днем особливої молитви і ще одного ствердження відданости ідеям помісности та українського католицького Київсько-Галицького Патріярхату.

Молім Всевишнього у цей день — день другої річниці Синоду, щоб благословив наші змагання і дарував нам очікувані висліди. Манифестуймо перед усім світом та своїм власним народом тверду волю мати свою помісність і патріярхально - синодальний устрій нашої Церкви. Виявім особливим способом своє прив'язання та даймо підтримку зусиллям Голови нашої Церкви, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, який став живим символом живучости, непоборности та єдности нашої Матері - Церкви.

Разом із Владиками - Отцями Синоду та священиками відзначім всенародно і в єдномисліо другу річницю Архиєпископського Синоду як День Помісної Української Католицької Церкви, день молитви, посвяти, віднови і жертвенної праці для добра та єдности Церкви і народу.

Торонто - Чикаго, 15 вересня 1971 року.

**ПРЕЗИДІЯ КООРДИНАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ:**

д-р Юліян Пелех — голова
д-р Юрій Городиловський — заступник голови
мгр Євген Мастикаш — секретар
Микола Денисюк — секретар

## З перебування мгр І. Костюка в Монтреалі

В середу 8-го вересня ц. р. загостив до Монтреалю мгр Іван Костюк, секретар Ділового Комітету для відзначення 100-ліття Української Академічної Гімназії у Львові, де влаштував фото-пресову виставку архівальних документів і гімназійних знімок. Надісподівано багатий матеріял виставки, відповідно скаталогований, тематично поділений і гарно розложений викликав у глядачів захоплення і подив, а рівночасно признання для всіх тих колег, що зуміли муравлиною працею зібрати й упорядкувати ці дорогоцінні скарби найстаршої української гімназії.

Оглядаючи, ці експонати — маркантно відчувалось відгуки далекої минувшини, повязані з різними спогадами. Всі документи, свідоцтва, письма дирекції писані рукою, тому чорнило дещо вже зблідло, а папір пожовк. Цілість покрита грубою верствою часу. Виставку оглянуло понад 50 осіб.

При тій нагоді, мгр І. Костюк поінформував про перебіг праці Ділового Комітету, а зокрема про підготову видання ювілейного альманаха. Редакційна колегія, під проводом проф. д-ра Р. Кухара комплектує збірку матеріялів, перебраних від проф. Ст. Шаха, докладаючи старань, щоб книга появилась найпізніше до кінця 1972-го р. У зв'язку з появою цього альманаха й закінчення ювілейних святкувань відбудеться чергова Товариська Зустріч.

Після дискусії над звітом і дружньої виміни думок, відносно дальшої праці Комітету й Редакційної Колегії, місцевий член Об'єднання колишніх учнів УАГ у Львові, д-р Р. Струмінський висвітлив гарні фото-знімки, зроблені під час останнього З'їзду на Союзівці в 1969 р. Всі ті колеги, що не могли бути особисто на З'їзді мали змогу хоч на коротку хвилю включитись духово в настрій цього свята.

Приємно й скоро проминула ця корисна стріча з мг-ром І. Костюком, який не жалів ні труду, ні часу, ні свого здоров'я, ні коштів, щоб прибути до Монтреалю. За цю жертву, голова місцевого Об'єднання Я. Припляк і секретар о. прот І. Гаврилюк висловили йому признання й подяку, бажаючи сил і витривалости для успішного завершення золотого ювілею.

Ю. Ц.

## ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ В ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ КЛЮБІ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — В п'ятницю, 24-го вересня ц. р. відбудеться відкриття осінього сезону в місцевому Літературно-мистецькому Клюбі. „Клюбовий вечір відкриє артист Ст. Крижанівський, в заступстві голови Клюбу, Бориса Ржепецького, що перебуває тепер в Европі. В програмі вечора — повакаційні спомини, музична частина і гутірка при чаю. Початок точно в год. 8-ій вечора.

## Сл. п. о. Володимир Пилипець

**З нагоди посвячення пам'ятника на його могилі в Бавнд Бруку.**

Постать пок. о. В. Пилипця виступає дуже рельєфно на тлі нашого таборового життя в Німеччині в рр. 1944-1949. Найкращу характеристику умов цього життя подав Юрій Клен-Бурггардт, ось якими словами: „Ми живемо в малокультурних умовинах, у тісноті, не маючи власного кутка, часто серед руїн найбільш поруйнованих міст, загрожені постійно небезпекою втратити навіть той куток із твердим ложем, де провізорично прихилили свої голови. Ми люди без імени й держави, без громадської приналежности. А проте вперто стоїмо на своєму мандрівному шляху й не хочемо збочити з нього. Ми ладні піти в світ-за-очі, за океани, у край тропічні, чи полярні, аби не вертатися додому—явище, яке не має прикладу в історії. І в цих важких умовинах життя, віддані на ласку чужих народів, ставши переважно гостями—ми далі творимо свою культуру. Маємо школи, нижчі, середні й вищі, навіть свій університет, маємо свої церкви, лікарні, театри, видавництва, газети, групи артистів, співців, а наші поети й прозаїки не перестають і тут, на чужині, плекати рідне слово. Який інший народ спроможся б на це?

І серед передових представників нашого культурного руху того часу одно з почесних місць займав о. Володимир Пилипець. Без перебільшення можна його назвати амбасадором української еміграції. Він став у тяжких воєнних умовинах життя справжнім опікуном і дорадником для потребуючих цієї опіки й помочі, а водночас був якнайкращим пропагатором української культури перед чужинцями. Доля не була ласкава для нього. Ще перед виїздом на еміграцію його постигло велике родинне нещастя: його дружину поцілила німецька бомба і йому самому довелося опікуватися трьома малими дітьми та їхати з ними в чужину... Етапами їхньої скитальщини стали місцевості: Фульда, Авгсбург і Ляйпгайм. Німецькі церковні кола зуміли добре оцінити духові вартості о. Володимира Пилипця, коли вже в 1947 р. йому доручено на Евхаристійному Конгресі у Мюнхені, виголосити доповідь про тогочасний стан Української Католицької Церкви в діяспорі. Його доповідь приявні оцінили дуже високо не лише за глибокий зміст, але також за бездоганну форму. О. Пилипець встиг при своїх визначних спосібностях опанувати в міжчасі аж до нюансів літературну німецьку мову, чим з'єднав собі серед приявних загальні симпатії.

Під ту пору Апостольська Візитатура у Мюнхені призначила його парохом Авгсбурга та й іменувала деканом для українців католиків й цей уряд він виконував у рр. 1945-1948. Там у співпраці з Центральним Представництвом Української Еміграції в Німеччині він розгорнув широку і плідну діяльність, головним чином на

*св. п. о. Вол. Пилипець*

харитативному полі. Водночас він став дорадником римо-католицького німецького єпископа Кумпмюллера, а після його смерти і його наслідника Фройндорфера в Авгсбурзі головно при вирішуванні складніших віровизнаневих справ. В тому теж часі часто запрошувано о. Пилипця до німецьких духовних семінарій відправляти Службу Божу в нашому обряді, при чому о. целебрант завжди виголошував відповідні проповіді з поясненням обрядових багатств української Церкви.

О. В. Пилипець був теж тонким знавцем українського церковного мистецтва й часто виголошував доповіді на цю тему для німецьких інтелектуалів. В тій ділянці допомагав собі чималою збіркою наших ікон, які привіз зі собою з рідних земель. Гармонійним доповненням тієї колекції була чимала збірка гуцульської кераміки, яку доповнював щораз новими зразками.

При переїзді до Америки почалися для о. Володимира виїмково тяжкі часи. Його першою душпастирською посадою став щодравда Вашингтон, але тоді не було там власної церкви, ані навіть задовільного мешкання для нього та його родини: він правив в одній зі шпитальних каплиць. Мав дуже скромну платню. Тому для утримання себе й своїх дітей, він мусів перейти часткове на важку фізичну працю, яка підривала його здоров'я. Після Вашингтону його церковна влада визначила йому інші невеличкі парахії такі, як Фреквил, Сейр і Сент Клер. Але й на цих бідних парохіях він мріяв про прикрашування доручених йому церков та про нові іконостаси для них. Як душпастир о. В. Пилипець був завжди зразковим священиком і ніколи не спокушувався, що для меншого числа парохіян не варта вкладатися в своїй ревності. А все таки, коли приходив кожного року на короткий літній відпочинок до Гантеру і там правив Службу Божу в дерев'яній „гуцульській" церкві серед прегарної природи, а при вибальному супроводі вже дорослих своїх дітей, тоді така Богослужба, прекрасний спів целебранта в доповненні ідеально зіспіваного родинного хору, робила враження якоїсь містерії і ставала найкращим духовним концертом.

В розмовах з друзями о. Володимир залюбки поринав у часи своєї військової служби в рядах Рідної Армії на становищі старшини у відділі летунства, або при шостій Січово-Стрілецькій Дивізії. Реальним вислідом цих спогадів є його обширніша стаття п. з. „На службі зв'язкового старшини в 1920-их роках" досі ще ненадрукована, вона зберігається в родинному архіві.

Сам о. Пилипець нагадував своєю особовістю ще одного зразкового священика-о. Володимира Д. Садовського, пароха церкви св. Спаса у Львові, з його широкими інтелектуальними зацікавленнями. О. крилошанин Садовський глибоко інтересувався проблемами фізики, мистецтва й музикою і навіть спонукав нашого відомого вченого д-ра Володимира Левицького до написання окремої студії п. з. „Релігія і Наука".

О. В. Пилипець один із перших започаткував екуменічний рух ще в часі перебування на терені Німеччини. Вже тоді він співдіяв дуже щиро й віддано з православними ієрархами й духовенством, виразно відчуваючи добу, „що гряде" і назрівас, що оформиться на Другому Ватиканському Соборі.

За труд цілого свого життя о. Пилипець з'єднав собі загальну пошану й признання нашого громадянства. Може останньою радісною подією в його житті була його проща до Риму й звоурушлива авдієнція у Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, свого колишнього ректора зі Львова.

Ще в добі перебування в Німеччині зав'язалася сердечна дружба о. Володимира з теперішнім достойником Української Православної Церкви Митрополитом Мстиславом. Єднала їх відданість найвищий ідеї-любов до Христа-Спасителя, а також безмежна відданість Україні. В'язала їх також любов до українського мистецтва, що виявилася в прекрасній колекції о. Пилипця, збереженій під дбайливою опікою його дітей, і в Українському Музеї на Бавнд Бруку, духовому творі Високопреосвященного Митрополита Мстислава.

Шляхетним виявом приязні зі сторони Владики Мстислава для пок. о. Володимира Пилипця є теперішнє елегійне свято — акт посвячення нагробного каменя на могилі, що відбудеться в суботу 25 вересня в Бавнд Бруку, о год. 11-ій перед полуднем.

Дам'ян Горняткевич

## З мого перебування в шпиталях

Коли людина переходить на емеритуру й має більше вільного часу, щоб не опинитися в ізоляції і психічній пригніченості, мусить подбати про плян своєї діяльности на цей час.

Деякі зі старших осіб уважають, що гроші — це їхня головна ціль життя і працюють, або доробляють до пенсії аж до своєї смерти. Інші виховують своїх внуків та стають активними в українському громадському і релігійному житті.

Коли старша людина займята і має зв'язки з людьми, то час у неї проходить непомітно й виробляється твердий реальний погляд на наше українське громадське і релігійне життя. І навпаки, українці, які дбають лише про гроші та ізолюють себе від українського національно-релігійного життя, стають дивакам, психічно замикаються, не приносячи ніякої користи своїй родині та українській громаді.

Одначе, всі ці старші віком люди завжди перебувають в небезпеці перед хворобою, яка часто приходить непомітно і підступно, якщо старша людина систематично не перевіряє свого здоров'я у лікарів.

Така неприємна справа трапилась у мене в 1970 р. Я мусів негайно піддатися тяжкій шлунковій операції, яку дуже вдало перевів мені наш відомий на всю Філяделфію хірург-українець д-р В. Саляк в Джерментавн шпиталі. З початком січня 1971 р. я знову захворів і мені прийшлось піддатись другій операції в Темпл Університет шпиталі, де я пробув 35 днів. Щоденні кошти перебування в цьому шпиталі були багато вищі, як у Джерментавн шпиталі, а крім цього я почував себе тут багато гірше. Головною причиною цього було те, що в Джерментавн шпиталі працювали свої українські лікарі: д-р В. Сальк, д-р Р. Дикий, д-р М. Войтович та д-р М. Яримович, які добре володіючи українською мовою, встановлювали правильний діягноз і правильне лікування своїх українських пацієнтів.

На основі цього факту в старшої пані Б. в Філядельфії трапився був такий випадок. Американські лікарі, не зрозумівши пояснень п-і Б. та її перекладача, встановили, що її хворба є дуже небезпечна й заразлива. Її негайно примістили в окрему кімнату зі строгою ізоляцією. Коли ж пізніше відвідав її лікар українець, то виявив, що у п-і Б. ніякої заразливої хвороби немає. Вона негайно була звільнена з ізоляції і перейшла на клінічне лікування. Скільки п-і Б. і її родина пережили неприємностей і скільки це її коштувало б грошей, бо це трапилось, перед встановленням медікер без ніяких курьозних наслідків, якби лікар - українець своєчасно не виявив.

2-ий випадок: молодий лікар-чужинець, який працював 5 років у американських шпиталях, перед виїздом до своєї країни подав мені випадки із своєї практики. Коли лікар не може добре зрозуміти мови пацієнта, то йому тяжко встановити діягнозу хворого. В такому випадку йому, звичайно, дасться такий лік, який хворому не пошкодить, але й не лікує. Тому не дивно, що українці горнуться до своїх лікарів, які їх добре розуміють, і добре лікують.

Я висловлюю велику подяку всім вищезгаданим українським лікарям, які мною опікувалися. Теж всім панам відвідувачам, які навістили мене під час хвороби, або прислали картки із співчуттям.

Окрему подяку висловлюю о. митр. С. Білякові за його духовну опіку і уділення мені Найсвятіших Тайн, а також о. прот. М. Борисенкові, який опікувався мною в заступстві о. С. Біляка.

Тихон Тещук

## Пластуни з ЗСА ідуть до Австралії

Ню Йорк. — Український Пласт приготовляється до святкувань свого 60-річчя. Крайова Пластова Старшина Австралії проголосила початок Ювілейної Зустрічі на 24-го грудня 1971 р. Для звеличання цих ювілейних святкувань 10-ий Курінь УПС „Чорноморці", за апробатою КПСтаршини ЗСА, задумав зорганізувати прогульку до Австралії. В прогульці можуть брати участь юнаки і юначки зі ступенем розвідувача-ки (з опінією кошових), члени УСП і УПС, як теж члени Пластприяту. Подорож триватиме від 18-го грудня 1971 р. до 1-го січня 1972 р. Виїзд з Ню Йорку, зупинка в Чикаґо для підібрання учасників із західних станиць, і потім лет через Гонолюлю до Австралії. Умови прогульки дуже догідні. Оплата за літак 650.00 дол. і 20.00 дол. на перебування в Австралії, де учасників прогульки будуть гостити українські пластуни Австралії. Присутність пластунів з ЗСА на Ювілейній Зустрічі в Австралії не тільки причиниться до закріплення пластової дружби з найбільш віддаленими друзями, але і до звеличання 60-літнього Ювілею Пластової Організації. Керівники плянованої прогульки — пл. сен. П. Дорожинський, голова КПС ЗСА і пл. сен. Орест Гаврилюк, курінний куреня „Чорноморці", — закликають усіх зацікавлених участю у прогульці, зголоситися на адресу Крайової Пластової Старшини: Plast, 140 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 до 12 жовтня 1971 р., висилаючи завдаток у висоті 325.00 дол. чеком, виставленим на Plast, Inc. - Chm. Тому, що летунська компанія дала тільки 3 тижні часу до замовлення, просять якнайскоріше присилати зголошення.

## Вписи нових членів до Пластової Станиці в Ню Йорку

З початком нового шкільного року й зайнять у молодечих організаціях Пластовий Дім, у Ню Йорку відкрив знову свої приміщення для вжитку пластової молоді: на сходини, збірки і т.п. а з цим й для прийняття нових членів. Впродовж місяця вересня і жовтня, в канцелярії Станичної Старшини, можна буде записувати дітей до пластової організації кожної суботи від год. 12.30 - 2-гої по полудні в п'ятниці від 6.30 - 8 год увечері.

В тому часі будуть на місці члени Станичної Старшини, які даватимуть зацікавленим батькам усі потрібні інформації.

Передумовою до прийняття у новацтво є вік — 7 років життя та добре знання української розговірної мови.

В цьому році, однак, Станична Старшина в Ню Йорку має нагоду прийняти також групу дітей, які з оправданих причин не знають вистачаючо української мови (особливо нові приїзджі з Польщі, Югославії та Чехословаччини) та з цього приводу не можуть бути включені в організаційні ряди Пласту, але мають бажання та охоту стати пластунами. Під проводом професійної сили із рядів пластунів сеніорів, ця група (якщо такі найдуться) буде вивчати українську мову так, щоб після кількох місяців могти вступити до новацького гурту як дійсні новаки та новачки. Тому зацікавлені такою наукою батьки повинні зголоситися якнайскоріше в вище означених годинах до Станичної Старшини у Пластовому Домі при 144 Другої евню, в Ню Йорку.

Батьки можуть також зголосити дітей, які не мали нагоди бути в новацтві, а закінчили 11 років життя до Уладу Пластунів Юнаків (чок). Такі, однак, мусять знати добре українську мову в письмі та слові та мати самі бажання пластувати й виконувати обов'язки, які накладає приналежність до Пласту.

Сходини пластового юнацтва, відбуваються щотижня у вечірніх годинах в п'ятниці, або в інший день тижня після узгіднення із членами гуртка та впорядниками, сходини новацьких роїв відбуваються в суботу в полудневих годинах, після науки у школах українознавства. Курінні та гніздові сходини відбуваються звичайно раз в місяці в означеному заздалегідь часі. Присутність членів новацтва і юнацтва на усіх цих зайняттях є завжди обов'язкова.

М. Я.

## ЗУСТРІЧ БРАНДТА І БРЕЖНЄВА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

більшого „наближення" з Москвою...

Цікаво звернути увагу на безумовне пов'язання совєтської політики в Европі з тим, що відбувається на Далекому Сході. Після започаткування покійним уже Хрущовим політики т. зв. „мирного співіснування", на вудку якої зловилося чимало видатних політиків Заходу, Москва не раз поверталася до гостро аґресивного тону в своїх відносинах з „капіталістичним" світом. Найбільш аґресивного тону стосовано на початку 1969 року. Але відразу ж після китайсько-совєтського інциденту на річці Уссурі 3 березня 1969 р. Москва відновила свою солодку пісню про „співіснування".

Після підписання Західньою Німеччиною договорів у Москві і в Варшаві минуло чимало часу. Москва довго не йшла на жадні „поступки" в справі Берліну. Вже кружляли поголоски про те, що совєтський уряд незацікавлений більше ані в справі ратифікації переговорів у Москві і в Варшаві, ані щодо відбуття Европейської Конференції Безпеки. Але як тільки світ довідався про заплановану подорож президента Ніксона до червоного Китаю, московські дипломати пішли на догоду в Берліні, а Европейська Конференція Безпеки знову стає актуальною для Кремлю.

Та як на це все має реаґувати Китай? Вже давно в пресі були відомості, що Пекін перестерігає европейські політичні кола перед „миролюбністю" совєтської політики в Европі. Саме тепер пишуть про спроби Китаю нав'язати ближчі зносини з тими балканськими державами, які почувають себе загроженими аґресивною совєтською політикою. Але на це західньоевропейські держави відповідають намаганнями „наблизитися" до Москви...

І як має реаґувати на потягнення деяких західньоевропейських держав през. Ніксон, який своїми плянами щодо Китаю мав би спробувати змінити рівновагу міжнародних сил у некористь Москви? Чи потягнення уряду Брандта не перешкоджають плянам Ніксона? І чи брак координації в політиці Заходу не ставить його у невигідне становище супроти СССР?

Більшість західньоевропейських газет твердить, що нова „офензива миру" Москви подиктована не її миролюбними намірами, а бажанням забезпечити собі европейське запілля і мати вільні руки супроти Китаю. Для цього Москва готова йти на дальші „поступки", за які будуть хапатися наївні політики західнього світу. Москві йдеться про те, щоб упоратися з червоним Китаєм і з деякими „непокірними" сателітами на Балканах.

Про ці пляни Москви забезпечити собі европейське запілля і була, очевидно, мова під час розмов у романтичній атмосфері одного з кримських курортів. До речі, Крим входить до складу „суверенної" совєтської України. Також у Криму, в Ялті, відбувалася зустріч Сталіна, Рузвелта і Черчілла. І на тій зустрічі рішалася доля світу, а також і України. Але голосу справжньої України не було чути в Ялті, як не було чути його й тепер в Ореанді, хоч вона й лежить на території, яка нібито підлягає урядові „суверенної УССР".

# СПОРТ

## Український відбиванковий клюб у Чикаґо „Чикаґо Укреінієнс" у сезоні 1970-71

Український Відбиванковий Клюб в Чикаґо (УВК-Ч) в сезоні 1970/1971 рр. взяв участь в 3-ох українських і 10-ох американських турнірах та розіграв 201 сетів. Перша дружина брала участь у всіх 13-ох турнірах.

Друга дружина брала участь в трьох українських а третя дружина в двох американських і двох українських турнірах.

Лиш в двох американських турнірах УВК-Ч закваліфікувався до кінцевих розгривок, займаючи 3-тє зглядно (4-те місце в тих турнірах, в яких змагалося пересічно по 10-ть дружин. В українських турнірах зайняли 1, 2 і 3 місця. В турнірі СУСТ-Північ перша дружина несподівано програла до другої і зайняла друге місце. В УСЦАК турнірі УВК-Ч. здобув перше місце своєї групи відношенням 7:1 сетами, одначе по фінальних розгривках опинився на 4-му місці. Друга дружина спільно поділила 5 і 6 місце.

Пересічно лише 7 змагунів УВК-Ч. змагалися в турнірах. За цілий сезон перша дружина УВК-Ч. ані разу не мала щастя грати в своєму повному складі. Перш за все відмінно від попереднього року, дружина не могла користати в цілості з послуг двох, своїх досвідчених змагунів, інж. О. Каравана і О. Терлецького. Також контуження двох змагунів, Т. Лісневича і Р. Мицика, відбилися неґативно на вислідах деяких змагань.

Опорою і фундаментом УВК-Ч. були два його кокапітани Юрій Саєвич і Тарас Ліскевич. На їхній праці, проводі і ініціятиві спиралася вся праця УВК-Ч. а їхня повна посвяти гра й консеквентна праця над собою були гідні до наслідування. На жаль, так виглядало, що не всі змагуни двох перших дружин проявляли таку посвяту, витривалість і працю над собою. Теж і обставини подані передше були головною причиною, що УВК-Ч., а з осібна його перша дружина не виправдала сподівань проводу і спонзорів.

Приємною несподіванкою, була третя дружина УВК-Ч. Молоді змагуни, переважно ще юнійори, під проводом своїх тренерів Ю. Саєвича і Т. Ліскевича, зуміли зробити за останній рік гарний поступ. Як дружина вони змагалися, в додатку до двох українських, в двох американських турнірах: Форт Вейне, Інд. і Беттл Ґрік, Мич. Там змагаючись, побіч 1-шої дружини, вони записали на своє конто кілька виграних сетів, що, зважаючи на досвід і позем своїх противників треба вважати успіхом для початкуючих відбиванкарів. Крім тих збірних виступів деякі змагуни виступали в рядах другої або першої дружини. В третій дружині вирізнювалися слідуючі змагуни: Марко Мурський (3), Олесь Олексюк (3), Андрій Касіян (1,2,3), Роман Ткачук (2,3), Зенон Цибрівський (2,3), і Юрій Куріца (3). Числа в скопках означають число дружини, в якій змагун виступав.

Удержання трьох дружин було зв'язане з поважними видатками. Найбільші витрати УВК-Ч. були зв'язані з членськими вкладками до організацій (3), що організували турніри. 68 долярів і з оплати за турніри: 2 українські 158 дол. і 10 американських 251 дол., разом 477 дол. Вив'язатися з тих і ще інших зобов'язань помогли УВК-Ч. слідуючі інституції і особи, яким УВК-Ч. складає щиру подяку: Окружна Рада Відділів Українського Народного Союзу і Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" по—100 дол., —Юрій Саєвич 53 дол., д-р Роман Вірщук 50 дол., д-р Богдан Ткачук і Остап Держко по - 35 дол., адв. Ілля Мула, д-р Олександер Цибрівський, д-р Лев Мурський, адв. Орест Попель, д-р Олександер Рейнерович і д-р Мирослав Харкович по 25 дол., д-р Осип Ільків 20 дол., д-р Богдан Целевич, адв. Юліян Куляс, адв. Софрон Недільський, д-р Тарас Шлікула, інж. Олег Куріца і Олесь Олексюк по 15 дол., разом 633 долярів.

Різницю у витратах у висоті 274 дол. покрили змагуни.

В красках УВК-Ч. крім вище згаданих виступали слідуючі змагуни: Б. Антоновин (1), Р. Барабаш (1,2), Р. Бойкевич (1), В. Ботвін (1, 2), О. Гановський (1,2), Т. Гoралевський (1), Д. Григорчук (1), А. Дурбак (1,2), О. Караван (1), Р. Клюковський (2), Т. Ліскевич (1), О. Маркевич (3), Р. Мицик (1), О. Саєвич (1,2), Ю. Саєвич (1), О. і Ю. Сосенки (3), А. Струтинський (3) і О. Терлецький (1).

На закінчення відбиванкового сезону УВК-Ч. приготовив стрічу змагунів зі спонзорами і симпатиками в дні 11-го 6 1971 р. Ті, які прибули перевели вечір в приємній атмосфері й мали нагоду бути учасниками цікавого діялогу між присутніми представниками наймолодшого і старшого поколінь.

Прі тій нагоді УВК-Ч складає свою щиру подяку панам: А. Олекові, І. Ольшанському, Р. Мицикові, О. Плешкевичові, Д. Григорчукові, С. Недільському, О. Куріці, Я. Данилишинові, п-ву Касіянам і Ткачукам за їхню підтримку і активну поміч.

Недавно ми були свідками події, коли пінґ-понґісти американської дружини були посередниками в несенні доброї волі і в ініціятиві шукання доріг для унормування політичних відносин між Китаєм і ЗСА. Зрештою, ми самі мали нагоду переконатися скільки зуміє придбати доброго імени для нашої громади добра спортова одиниця чи поодинокий змагун. Справа доброї, спортової репрезентації українськими змагунами повинна лежати на серці української громаді і вона повинна спортову репрезентацію старанно плянувати, приготовити і удержувати.

На марґінесі цих думок, приходиться до висновку, що спортові сили Чикаґо, розпорошені в чотирьох чи більше молодечих організаціях і спортових товариствах, повинні застановитися над тим, як можна найліпше українське Чикаґо зарепрезентувати в спорті-на зовні чи то перед іншими українськими осередками, чи то перед загально-крайовими, американськими, чи канадійськими групами. Напевно знайдуться різні способи і пляни, щоб цю справу розв'язати так, щоб був „вовк ситий і коза ціла", Для прикладу один такий спосіб дозволю собі коротко навести. Припустімо, що всі молодечі організації годяться стати спонзорами українського спортового центру (назва не важлива), в якому буде продовжуватися або зачинатися спортова праця там, де в молодечих організаціях кінчиться. Нормально, виховання є головним завданням молодечих організацій, які вживаючи спорт як один з його середників, стараються запізнати якнайбільшу кількість свого членства з найбільше популярними ділянками спорту. Серед таких обставин є самозрозумілим, що рівень спорту є на другому місці. Спортовий центр повинен гуртувати спортовців які вибиваються понад своїх співтоваришів в певних ділянках спорту й дати їм нагоду розвивати їхні здібності і вміння під наглядом кваліфікованих осіб-тренерів. Потрібні фінансові засоби повинні прийти від української громади, від її інституцій і поодиноких осіб, які можуть призначувати свої дотації загально, або до собою вибраних секцій.

Не перечу, що на папері виглядає просто. Перепровадження в життя буде більше скомпліковане і болюче через людські пристрасті, амбіції чи традиції. Але спортовці це не звичайна порода людей, вони повинні показати більше вирозуміння, здорового глузду, доброї волі і витривалости. А це на початок вже багато.

Це незначне пересунення відповідальностей і більше зрізничкування, з однієї сторони повинно помогти розв'язати хронічну хворобу наших спортових товариств а саме: брак нарибку, а з другої сторони повинно піднести, дотепер занедбаний, рівень поодиноких ділянок спорту.

Остап Держко

## Сороклітній з'їзд абсольвентів української гімназії в Перемишлі

В днях 28 та 29-го серпня 1971 р. в Шільс, Ню Йорк, в домі д-ра Олега Волянського і його дружини Людмили, відбувся перший з черги з'їзд абсольвентів Української Державної Мужеської Гімназії в Перемишлі, що покінчила гімназійні студії 1931 р.

У з'їзді взяли участь м-ґр Стефан Дзюбан з дружиною Стефанією з Нюарку, Н. Дж., д-р мед. Олег Волянський з дружиною Людмилою та дітьми Лілеєю, заміжньою Горняткевич, Богданною, Тарасом, Ігорем та Левом з Тілос, Н. Й., д-р мед. і прав Стефан Гук з дружиною Марією та донькою Софією, що прибули з Ілл., а також дочкою Наталією і зятем Стефаном Козаком, що прибули з Ст. Люїс, Місс., мґр Зенон Команицький з дружиною Стефанією, з Па., д-р прав Володимир Коропей з дружиною Уляною з Трентону, Н. Дж., інж. Євген Макар з Ню Йорку, д-р мед. Маріян Малиновський з Аштамбуля, Огайо, інж. Орест Мартинович з дружиною Мелітою та дочкою Христею з Філядельфії, Па., о. Теофіль Гурко з Альберти, Канада з братом д-р Євгеном Гурко в Канаді, о. протопр. Лев Опока з дружиною Марією з Лорейн, Огайо, д-р мед. Осип Синенький з дружиною Розою та донькою Уршулею з Авґуста, Мейн, інж. Маріян Подлуський з Чикаґо, Ілл.

З професорського складу прибув на з'їзд з Боффало, Н. Й., проф. Теодозій Ставничий з внучкою — інж. Христиною Дзюба.

Співану Службу Божу в намірені бувших професорів та абсольвентів з 1931-го р., відправив в дні 28-го вересня ц. р. о. Теофіль Гурко, який опісля відправив панахиду за душі померлих професорів та товаришів, яким доля не судила дожити з'їзду — при участі хору складеного з присутніх товаришів та їхніх родин. В неділю 29-го вересня ц. р. після Служби Божої, яка відбулась в домі п-ва Волянських відбулася ділова частина з'їзду. Прочитано привітальні листи від професорів — Тадея Ростковича з Ню Йорку та Казимира Ліца з Перемишля та товаришів — Франка Гібалевича з України, о. Ярослава Полянського з Німеччини та мґр-а Андрія Повха і мґр-а Адріяна Горницького з ЗСА. Плянований приїзд проф. Тадея Ростковича відкликано з огляду на непередбачені перешкоди. Приявні згадали всіх бл. п. професорів та товаришів, яким нещадна доля не дозволила дожити цього з'їзду, а також тих професорів та товаришів, яких зловіща доля нашого народу порозкидала по широкому світу, не даючи їм змоги прибути на з'їзд.

Приявні на з'їзді товариші зложили 161 дол. на потреби нашої Церкви в Перемишлі. Учасники з'їзду намітили відбути наступний з'їзд за п'ять років.

Ініціяторами, промоторами та господарями з'їзду, були знані зі своєї гостинности д-р Олег Волянський та його дружина Людмила, які гостили присутніх та дали їм приміщення, включно з нічлігом.

З'їзд був повним успіхом. Товариші побачили і пізнавали себе часами вперше після сорока років. В приємній атмосфері — друзі залюбки згадували давні дні та співали давніх і нових пісень.

На прощання д-р Волянський вручив кожному товаришеві — награну пластинку „Спогад" — присвячену Перемишлеві. Автором цієї цінної пластинки є д-р Олег Волянський.

д-р Стефан Гук

## Доріян Рудницький цієї суботи в концерті в Тавн Голл

Відомий український віольончеліст і гітаріст, Доріян Рудницький, абсольвент вис. муз. школи Джуліярд у Ню Йорку, цієї суботи, 25-го вересня, виступить у нюйоркському Тавн Голл у Концерті чотиро-особової групи „Ню Йорк Рок Ансамбл", членом якої він є від самого початку її існування. Ця група здобула великі успіхи своєю індивідуальністю і віртуозністю — вона одинока серед безлічі інших, яка виступала з фільгармонічними симфонічними оркестрами Ню Йорку, Бостону, Сан Франціска, Балтімору, Сан Луіс і ін. Група „Ню Йорк Рок Ансамбл" вже награла й наспівала чотири платівки — в „Атлантік Рекордс" і „Колумбія" — та брала участь у фільмі „Закарая".

## ОСІННЯ КАМПАНІЯ ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ

(Закінчення з 1-ої стор.)

організаційних справ. Обговорено злуку менших або неактивних Відділів, переглянено потребу підшукання молодших секретарів, бо є в Окрузі Відділи із 80-літніми секретарями і вік не дозволяє їм виконувати всі потрібні обов'язки. Порушено також справу співпраці, а то й злуки зі сусідніми округами та влаштування з ними спільних союзових і загальногромадських імпрез. Обласний організатор В. Гірняк негайно після зборів залишився на території Округи, щоб із її головою п. Голиком повести далі союзову працю. Дискусію про організаційні справи попередив короткий вишкільний курс, який перевели д-р Ярослав Падох та Вол. Гірняк. Активну участь в дискусії на курсі і зборах узяли пп. Нагурний, Боланд, Мартинюк, Голик і його дружина, яка після зборів вгощувала учасників зборів вечерою.



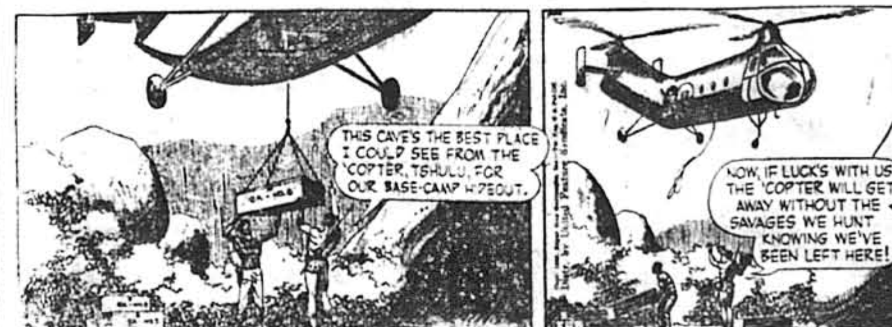
## ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 26-го ВЕРЕСНЯ 1971 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Перші післявакаційні збори Б-ва св. о. Миколая — 5 Відд. о год. 5 по пол. в церковній залі, 38-09 31-ша Евню. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — М. Хоманчук, секр.



ТАРЗАН, Ч. 6626. Тарзан і Чулю знаходять печеру




Ця печера, Чулю, є найкращим місцем, що я його міг побачити з гелікоптера на наш засекречений табір-базу,

Якщо щастя буде з нами, то гелікоптер може відлетіти і дикуни, за якими ми ганяємось, не будуть знати, що ми тут залишились!